

Άγιος Δημήτριος

14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ

(Λουκ. η' 5 - 15)

(Τίτ. γ' 8 - 15)

Καρποφορία Του πνεύματος

«Εξήλθεν ο σπείρων
του σπείραι τον σπόρον αυτού»

Η διήγηση της παραβολής του Καλού Σπορέως είναι από τις πιο διδακτικές που πηγάζουν από το ιερό ευαγγέλιο. Ξεδιπλώνει ενώπιό μας ζωντανές εικόνες από την αγροτική ζωή και αναδεικνύει μέσα απ' αυτές βαθιά μηνύματα και νοήματα. Αποκαλύπτονται από το περιεχόμενό της σπουδαίες πνευματικές αλήθειες, απόλυτα συμβατές με τις υπαρξιακές αναζητήσεις του ανθρώπου, που παραπέμπουν στην αιώνια αλήθεια του Κυρίου.

Στο επίκεντρο της θαυμάσιας αυτής παραβολικής διήγησης βρίσκεται το πρόσωπο του Χριστού. Κινείται δε στους πιο κάτω βασικούς άξονες:

α. Ο Θεός είναι ο γεωργός κι εμείς το χωράφι του.

β. Ο Χριστός είναι ο καλός σπορέας.

γ. Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού.

δ. Η γη, το χωράφι, το χώμα που πέφτει ο σπόρος είναι η καρδιά μας.

ε. Η ανάπτυξη και η κυκλοφορία του Λόγου εξαρτώνται από το κατά πόσο η καρδιά μας είναι ανοικτή στην κοινωνία αγάπης που μάς προσφέρει ο Θεός.

Η εναλλαγή των εικόνων της διήγησης καθιστά πρόσφορο το έδαφος για την μετάγγιση των πιο σωστικών μηνυμάτων στην καρδιά του ανθρώπου. Διάφορα ζιζάνια που ξεφυτρώνουν στο έδαφος της ζωής δεν επιτρέπουν στην καρδιά να είναι μαλακή και το έδαφος της να είναι γόνιμο για καρποφορία των ζωηφόρων μηνυμάτων της Εκκλησίας. Η αμαρτία είναι αιτία που προκαλεί την ακαταστασία στην ψυχή του ανθρώπου και του προκαλεί πνευματικό «έμφραγμα» στην ύπαρξή του.

Η εμπλοκή

Το πατημένο σκληρό χώμα που δέχθηκε το λόγο του Θεού, συμβολίζει τις σκληρές και πλημμυρισμένες από αναλγησία καρδιές. Ο εγωισμός εισχωρεί στο βαθύτερο είναι του ανθρώπου και εμποτίζει την

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

υπαρξή του με την απανθρωπιά, νοθεύοντας το ήθος και το ύφος του. Τον σκληρό άνθρωπο τον αφήνει αδιάφορο η αλήθεια της Εκκλησίας. Ως φυσικό επακόλουθο, ο λόγος του Θεού αδυνατεί να ριζοβολήσει στην καρδιά του, η οποία με την σκληρότητα και την αναληγσία της γίνεται φοβερά ανεπίδεκτη σε τέτοια μηνύματα.

Στη διήγηση φαίνεται να υπάρχουν και οι πέτρινες καρδιές. Οι πέτρες που βρίσκονται κάτω από το χώμα, την καρδιά, είναι ουσιαστικά τα διάφορα πάθη που εμφωλεύουν σ' αυτή, όπως είναι ο εγωισμός. Πρόκειται για την πιο φοβερή παθογένεια της ψυχής γιατί αποτελεί την πηγή κάθε κακίας που δεν επιτρέπει στο λόγο του Θεού να έχει καλή υποδοχή στην καρδιά του ανθρώπου. Σ' αυτή την κατάντια η αποκοπή από τη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας έρχεται σαν το άμεσο επακόλουθο. Ο λόγος του Θεού περιπίπτει σε κατάσταση ξηρασίας γιατί η καρδιά έχει συνθλιβεί από πετρώδεις καταστάσεις. Είναι βαθιά χωσμένες σ' αυτή οι λογής κακίες που την καταπνίγουν και την στραγγαλίζουν.

Υπάρχουν βέβαια και οι ακανθωτές καρδιές. Ο εγωισμός εξωθεί τον άνθρωπο να βάζει στο κέντρο όλου του κόσμου τον εαυτό του και να επιδίδεται σ' ένα ανελέητο κυνήγι εξασφάλισης υλικών αγαθών. Η ανασφάλεια του τον αφήνει να περιχαρακώνεται πίσω από αυτά. Αστοχεί και αποτυγχάνει παταγωδώς γιατί στηρίζεται πλέον μόνο στα υλικά αγαθά αντί στη δύναμη του Θεού. Η σημερινή οικονομική κρίση που έχει αναποδογυρίσει τα πάντα στη ζωή, δεν αποτελεί οποιοδήποτε άλλο σύμπτωμα παρά την ισχυρή απόδειξη της αστοχίας του ανθρώπου να φθάσει στον αληθινό προορισμό του.

Το εύφορο έδαφος

Όστόσο, δεν λείπει το καλό χώμα που συμβολίζει την καρδιά που είναι δεκτική στην αγάπη του Θεού, αντιπροσφέροντάς την μάλιστα και στον συνάνθρωπο. Εδώ έχουμε τον άνθρωπο που αγωνίζεται στη ζωή του για να υποτάξει το θέλημά του στο θέλημα του Θεού. Όταν ο Χριστός βρει γόνιμο έδαφος στην καρδιά μας, τότε αυτή γνωρίζει πλούσια πνευματική καρποφορία που συνίσταται στην πραότητα, την καλοσύνη, την ταπεινοφροσύνη, την ειρήνη και κυρίως την αγάπη.

Αγαπητοί αδελφοί, προκειμένου να καταστήσουμε την καρδιά μας γόνιμο έδαφος και δεκτικό στη θεϊκή ευλογία δεν έχουμε τίποτε άλλο παρά ν' αγωνιζόμαστε στη ζωή μας. Να φροντίζουμε επιμελώς και να καλλιεργούμε το έδαφος αυτό, ώστε ο σπόρος του θείου λόγου να πέφτει σε «γην αγαθήν» και να «ποιεί καρπόν εκατονταπλασίονα». Αυτή την πορεία ακολούθησαν στη ζωή τους και οι άγιοι Πατέρες της εν Νικαία Ζ' Οικουμενικής Συνόδου, αλλά και οι άγιες μορφές που τιμά σήμερα η Εκκλησία μας, όπως ο Ζαζάριος, ο Γερβάσιος, ο Προστάσιος, ο Κέλσιος, ο Κοσμάς επίσκοπος Μαΐουμά, ο Θεράποντας ο ιερομάρτυρας που διετέλεσε επίσκοπος στο νησί μας κ.α. Κατέστησαν οδοδείκτες και της δικής μας πορείας σε μια ανεπανάληπτη διάσταση πνευματικής καρποφορίας και ουράνιας ακτινοβολίας.

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Τέκνον Τίτε. Πιστὸς ὁ λόγος· καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιουῦσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προϊστάσθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ. ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις· μῶρας δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιίστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος. Ὅταν πέμψω Ἀρτεμᾶν πρὸς σε ἢ Τυχικόν, σπουδάσον ἐλθεῖν πρὸς με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι. Ζηναῖν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλῶ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπη. Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προϊστάσθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὡσιν ἄκαρποι. Ἀσπάζονται σε οἱ μετ' ἐμοῦ πάντες. ἀσπασαί τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπῶρον αὐτοῦ. καὶ ἐν τῷ σπεῖρειν αὐτὸν ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαὶ ἀπέπνιξαν αὐτό. καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολὴ· ὁ σπῶρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

Ο Ευαγγελιστής Λουκάς και η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος

Ο Άγιος και Ευαγγελιστής Λουκάς

Ο ευαγγελιστής Λουκάς καταγόταν από την Αντιόχεια, και η εθνικότητά του ήταν ελληνική. Ο Απ. Παύλος μας πληροφορεί ότι το επάγγελμα του Λουκά ήταν γιατρός. Επίσης, γνώριζε να ζωγραφίζει, και όπως είναι γνωστός, σ' αυτόν αποδίδονται οι εικόνες της Παναγίας, από τις οποίες μία υπάρχει μέχρι σήμερα στη Μονή του Κύκκου όπως και στη μονή του Μεγάλου σπηλαίου. Ο Λουκάς μπορεί να μην υπήρξε ένας από τους δώδεκα Αποστόλους, έδρασε, όμως, σαν απόστολος, όπως και οι δώδεκα. Διότι έλαμψε σαν άριστος συνεργάτης της διακονίας του απ. Παύλου. Αυτό φαίνεται κατά τη δεύτερη φυλάκιση προς Τιμόθεον επιστολή του γράφει: Μόνο ο Λουκάς είναι μαζί μου. Δηλαδή τον προβάλλει σαν παράδειγμα τέλει αφοσίωσης, στον αγώνα του για τη διάδοση του Ευαγγελίου. Επίσης, ο Λουκάς έγραψε το τρίτο κατά σειρά Ευαγγέλιο στην Καινή Διαθήκη, καθώς και τις Πράξεις των Αποστόλων, που αποτελούν υπηρέσια ανυπολόγιστα μεγάλης αξίας. Σύμφωνα με διάφορες πηγές, ο Λουκάς μετά το θάνατο του Απ. Παύλου, δίδαξε το Ευαγγέλιο στη Δαλματία, Ιταλία, αρχαία Γαλλία, Αχαΐα και Βοιωτία. Λέγεται ότι πέθανε με μαρτυρικό θάνατο, και το 357, το λείψανό του μετακομίσθηκε στην Κωνσταντινούπολη, στο ναό των Αγίων Αποστόλων. Η μνήμη του Ευαγγελιστού Λουκά εορτάζεται στις 18 Οκτωβρίου.

Η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος συνήλθε στη Νίκαια της Βιθυνίας από τις 24 Σεπτεμβρίου έως τις 13 Οκτωβρίου 787, με πρωτοβουλία της αυτοκράτειρας Ειρήνης, η οποία ασκούσε χρέη αντίβασιλέως. Υπό την προεδρία του Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως αγίου Ταρασίου [25 Φεβρ.] συγκεντρώθηκαν τριακόσιοι πενήντα ορθόδοξοι επίσκοποι, και σε αυτούς προστέθηκαν άλλοι δεκαεπτά ιεράρχες, οι οποίοι άποκήρυξαν την αίρεση των εικονομάχων.

Μετά από επιμελή προετοιμασία, οι Πατέρες της Συνόδου αναθεμάτισαν τους αιρετικούς, οι οποίοι για περισσότερα από πενήντα έτη απαγόρευαν στους ορθόδοξους χριστιανούς να τιμούν τις σεπτές εικόνες του Χριστού και των αγίων Του διότι αυτό αποτελούσε δήθεν ειδωλολατρία. Έθεσαν ετσι τέρμα στην πρώτη περίοδο της εικονομαχίας, η οποία όμως ξέσπασε εκ νέου λίγα χρόνια αργότερα επί Λέοντος Ε' Αρμενίου (813-820) και δεν σταμάτησε οριστικά παρά το 843, χάρις στην αυτοκράτειρα Θεοδώρα και στον πατριάρχη άγιο Μεθόδιο [14 Ιουν.]. Οι άγιοι Πατέρες αναθεμάτισαν τους αιρετικούς πατριάρχες Άναστάσιο, Κωνσταντίνο και Νικήτα, άποκήρυξαν τη δήθεν οικουμενική σύνοδο που συνεκλήθη στο άνακτορο της Ίερείας με πρωτοβουλία του Κωνσταντίνου Ε' το 754, και κήρυξαν αιωνία τη μνήμη των αγίων υπερμάχων της Όρθοδοξίας: του πατριάρχου αγίου Γερμανού (715-730) [12 Μαΐου], του αγίου Ίωάννου του Δαμασκηνού [4 Δεκ.], του Γεωργίου Κύπρου, και όλων όσων είχαν υποστεί βασάνους και εξορίες ως υπέρμαχοι των αγίων εικόνων.

